

Június

A doktor kiállt a teraszra, de úgy, mintha megjöhetnének már a kemény vasakba öltözött férfiak, erősszagú lovaikon; füst volt, cigaretták nehéz lélegzete, s a doktor belépett az éjszakába: a nők elől, akikről, akkor már órák óta beszélgettünk s beszéltük a folyóújtott falvakat, ahol egyszer élhattünk.

Elcsendesülve, szótlán menetelt a társaság a hajnal lépteivel, a feleségem, folytatta a doktor, ő igazán megvédhetett volna, nem, nem ezektől a félelmes vágyakozásoktól.

Az énekesnő felállt meztelenségünk szomorú fényében.

Valahol a teraszon túl cölöpöket vertek, egyre mélyebbre és egyre biztosabban. Ruháimat kerestem, azzal a módszertelenséggel,

amivel csak az élő húst boncolhatnám.

Holnap is énekelni fogok – így az énekesnő s hanyatt dőlt a bomló pirkadatban.

A doktor a terasz korlátjához lépett, megigazította a haját a sötétben és: nem, innen már nem megyek be, de ezt most ne írj

Szeged

Lengyel Zoltán

Augusztus

Ki zárhatott bennünket össze? Így hármásban most újra – kivételesen nem egy gyöngéden lebukó Nap félelmeitől összeterelve – itt kint, távol a város lélegző tömegétől, talán keressük, keressük azokat a szavakat, mozdulatokat, miket egy jobb időben tettünk félre: látni akarom magunkat, mondta a doktor, hogy milyen, milyenek is a házak, a kert, a székek, a poharak, az ágyak, amik között éltünk, felejtve a természetet, mit nagyvonalú képzeletünk felruházott. Ezek is napok lesznek: elhalványul, csöndesül, majd megint támad a vidék ősrégi hatalmával s meghatódunk, ahogy víz gyöngyözik a tanya vert oldalából vagy ha egy ismeretlen madár szól – de tudjuk, nekünk megmaradnak dolgaink: este kártya, szesz s a történetek, történeteink a felszabadultság egy igazabb korából. Tudja, én nem így képzeltem, fordult hozzám az énekesnő, no, persze mi lett úgy, ahogy képzelné volt erőm? nézzen körül, ki vagyok én? s a doktor? olyan ez mint egy makett, ez itt a ház, az ott az erdő s mi itt élünk három napja, éjszakánként figyelem: semmi nem mozdul s a hajnal majd megint ismét, kibújunk, mint eltévedt, fáradt utazók a ködből. Egy hét alatt minden akaratunk elvész, a rádióban kifogy a telep, tűzhelyünk porlik, mint egy elhagyott rom, s a zivatarról beszélünk, ami ott távol városunk márványos útjait veri, hol lábunk éjjelenként, titkolt álmainkban, újult erőre kapva visz hazafelé...

Szeged

Lengyel Zoltán

Január

*Ezt a napot az énekesnőnek adtuk. Már délután,
mikor még ki sem hűltek az ebéd romjai, ott ültünk
az ablak előtt hárman, egy csonka nap izgalmaival
eltelve s néztük, milyen békésen
honol a tél a kertben.*

Mi lesz az, ami ebből az évszaknyi délutánból
feldereng egyszer, mikor álmélkodva ismételtjük
soha nem volt szavainkat, látja, keresni fogjuk ezt a
délutánt, s ha nem is hiszi... vagy nevéssen ki! én a
csészékhez ragaszkodom, megbocsájtja nekem ugye, hogy
nem akarom már semmi elszántsággal hurcolni emlékeimet!
*A doktor az ablak elé állt, s mint aki takargatni
igyekszik valamit, lassú mozdulatokkal egyre közelebb
húzódott az üveghez: Igaza van, vigye a csészéit! s
feledje az időt, egy csésze mindig kell, hisz' ki
tudja miféle a háztartás, ahová a vendégek
akaratlan érkeznék?*

Szeged

Lengyel Zoltán